

LA RONDE PROFONDE

Geen weekend dat de Vlaamse harten meer be- steenwegen, zoals in de foto's van Jimmy Kets? roert dan dat van 'de Ronde'. Want Flandrien, In de 'bron onder het beton' van Dimitri Ver- dat zijn we allemaal een beetje. Of dat denken hulst? Of in de idee dat alles kan, als je maar we toch graag. Maar hoe vat je dat, ons Vlaams gevoel? In wil, zoals gouverneur Denys? *De Standaard* doet de ronde van *La Flandre profonde*.

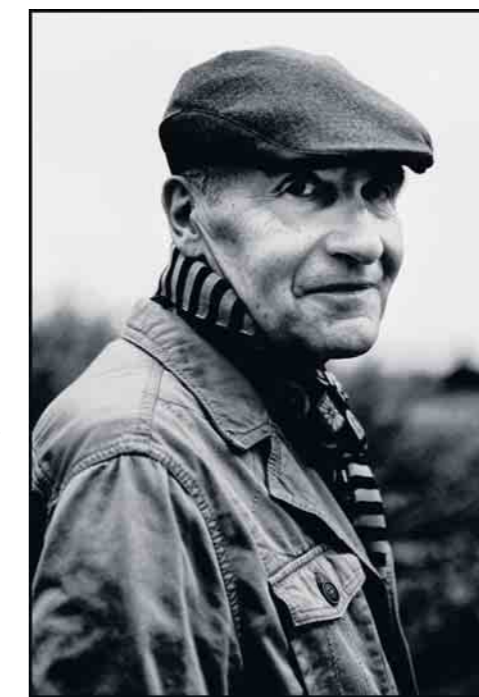
GOUVERNEUR ANDRE DENYS OVER ZIJN ZIEKTE, EN DE FLANDRIEN IN HEM

'Als ik het overleef, is het dankzij de fiets'

GRIET PLETS
FOTO'S WOUTER VAN VOOREN

Of we een andere plek kunnen zoeken, vraagt hij beleefd maar beslist. Dit leek de ideale setting voor een Ronde-interview, een brasserie zo vlak bij de Muur, maar straks wordt hier een bus van zeventig man gedropt, en zoveel drukte kan hij nog niet aan. Niet dat spreken niet lukt, verbazend goed zelfs voor een man die nog volop herstellende is, maar dat het moeite kost, is duidelijk - een hoestbui snijdt hem geregeld de adem af.

Dus gaat het richting rustiger oorden, naar een oud café op de Grote Markt. En zo komt het dat ik plots de gouverneur van Oost-Vlaanderen als passagier heb. De rit is kort maar hobbelig - dit zijn de Vlaamse Ardennen - en voortdurend houdt hij met zijn hand zijn borstkas vast. Zitten doet pijn, zegt hij, en al zeker in een auto die zich door de steile straatjes van Geraardsbergen wringt. Ruim twee maanden geleden is het intussen dat een long werd weggenomen, maar het herstel loopt goed. Vorige week heeft hij zelfs zijn eerste fietsritje gedaan, na vijf operaties en een zware chemokuur. 'Kort, hoor, van mijn ambtswoning naar een park aan de rand van Gent, maar ik was gelukkig als een kind. Mijn wielervrienden hebben me zo'n koersfietsje met het stuur van een stadsfiets cadeau gedaan. Ideaal om kleine ritten te doen.' Dat zijn echte koersfiets voorlopig op stal blijft, is wel eens slikken, geeft hij toe - zeker in de aanloop naar dat wilde wielerveekend van de Ronde. Zo rustig als het nu nog in café De Eendracht is, zo'n drukte wordt hier zaterdag en zondag verwacht. 'Maar ik zal de koers voor het eerst op de tv moeten volgen', zegt André Denys (63). 'Dertig jaar lang was ik altijd op het terrein, eerst als supporter, later als gouverneur. Weet je dat ik een van de eerste "stropers" was - je kent ze wel: die mannen die

met de auto telkens het parcours afsnijden om de coureurs te zien. Ik heb dat nog geleerd van Willy Verlee, de organisator van de aankomst in Ninove. Vaak deden we wel vijftien plekken aan. Terwijl ik later, als gouverneur, net die "afsnijders" heb aangepakt. Omdat ik toen beseft heb hoe gevaarlijk ze wel zijn. De wegpolitie liet me een filmpje zien en ik dacht: misschien wordt het tijd dat de stroper boswachter wordt.' *(lacht)*

Hebt u zelf vaak het parcours van De Ronde gereden?

'Heel vaak. In de week vóór De Ronde heb ik dertig jaar lang de laatste honderd kilometer gedaan. De voorbije tien jaar nam ik altijd deel aan de VIP-rit op zaterdag, waar de laatste zestig kilometer van de officiële wedstrijd in zit. Ik herinner me een heroïsche strijd met Kris Peeters vier jaar geleden. Het weer was vreselijk en Peeters zat dood - hij werd constant gelost. Maar de eerste die na de bevoorrading in Lierde ontsnapte, was... Kris Peeters. Ik heb al mijn ploegmaats in stelling moeten brengen om hem terug te halen.'

'Voor sommige politici is elke rit een wedstrijd. Als je met hen gaat fietsen, móét je wel koersen. Guy Verhofstadt was zo, Kris Peeters is zo, Bruno Tobback heeft dat ook. Van die klasbakken die per se willen winnen. Als ik met Patrick Dewael ga fietsen, aan de kust, is dat vooral om een goed gesprek te hebben en *tomates crevettes* te eten, langs de dijk. Ik heb in het wielrennen twee gezichten: ik kan wachten als het nodig is, maar als ik voel dat er willen koersen, ben ik de eerste om mee te springen.'

U koerste lang voor politici op de fiets een trend waren. Vanwaar die passie?

'Ik ben van Gistel, in West-Vlaanderen, een wielergekke gemeente. De woonplaats van Johan Museeuw, dat ook, maar vooral van Sylvère Maes, in mijn jeugd de laatste Tourwinnaar vóór Eddy Merckx. Maes

lees verder op biz.20

Zijn provincie staat dit weekend weer in rep en roer, voor die hoogmis van de Vlaamse wielrennerij. Maar zelf zit hij in zijn zetel, voor het eerst in dertig jaar. Zijn strijd is er geen met de kasseien dit keer, wel met een veel geduchter tegenstander: kanker. Gesprek met André Denys, gouverneur, Flandrien en overleever.